

Πρεβεζάνικα Χρονικά

Αρ. 34-35 (1997)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 34-35 (1997)

Επιχείρηση Ξυλεία

Γιώργος Καβάγιας

doi: [10.12681/prch.29254](https://doi.org/10.12681/prch.29254)

Copyright © 2022, Γιώργος Καβάγιας

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Καβάγιας Γ. (2022). Επιχείρηση Ξυλεία. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, (34-35), 83–88. <https://doi.org/10.12681/prch.29254>

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΒΑΓΙΑΣ

Επιχείρηση Ξυλεία

Το μεσόκοπο ζευγάρι καθότανε γύρω από το τραπέζι του μικρού κήπου, έχοντας τελειώσει το δείπνο. Παρ' όλο που είχε νυχτώσει από ώρα, η ζέστη ήταν ανυπόφορη. Η κυρία Φανή δεν είχε κουράγιο να σηκώσει τ' αποφάγια και τα σκεύη του τραπεζιού. Έκανε αέρα με το χέρι της, βαριανασαίνοντας. Ο άντρας της ξεφυσούσε, από τη δυσφορία που ένιωθε. Ματαίως περίμεναν κάποιο νυχτερινό αεράκι, να δροσίσει λίγο. Και σα να μην έφτανε η ζέστη, ήτανε και τα κουνούπια...

– Ρε γυναίκα, δε σβήνεις τα φώτα, όλα, μήπως και πάνε τα κουνούπια στους γείτονες και γλυτώσουμε 'μεις; είπε ο κύριος Μίμης χτυπώντας με το χέρι του το σβέρκο του, στο σημείο που ένιωσε ένα τσίμπημα.

– Να τα σβήσω, έκανε βαριεστημένα η Φανή και σηκώθηκε.

Πήρε και μερικά πιάτα και μπήκε στο σπίτι. Ήρθε πάλι, σήκωσε και τα υπόλοιπα, έσβησε τα φώτα του σπιτιού, τέλος το φως του κήπου και ξανακάθισε κοντά στο σύζυγό της.

– Ζέστη!

– Ναι!... Πολλή.

Είχανε παντρευτεί πριν πολλά χρόνια. Τα δύο παιδιά τους, μεγάλα πια, έφυγαν από κοντά τους. Η κόρη, παντρεμένη από πρόπερσι. Ο γιος, μικρότερός της, σπουδάζει στο Πανεπιστήμιο στη Θεσσαλονίκη. Τούτο το σπίτι, μονοκατοικία στο Χολαργό, το χτίσανε πρόσφατα, σε οικόπεδο, προίκα της Φανής, με δάνειο κι ακόμα πληρώνουν. Αλλά είναι δικό τους. Τέρμα τα ξεσπιτώματα κι οι μετακομίσεις και τα φτιαξίματα σε κάθε νέο σπίτι. Ό,τι θα φτιάχνουν στο εξής, εδώ μέσα, θα μένει για πάντα εδώ. Θέλει μερικά μ'ερεμέτια ακόμα, αλλά είναι πράγματα ασήμαντα μπροστά στη

φασαρία του χρισίματος, που έχει πια τελειώσει.

Στο λιγοστό φως που έρχεται από τα φώτα των γεπονικών σπιτιών, αφέθηκαν στις δικές του σκέψεις ο καθένας.

Ο Μίμης τεντώθηκε, ρίχνοντας το κεφάλι πίσω. Κατέβασε τα χέρια, αλλά το κεφάλι έμεινε πίσω και τα μάτια του, ασυναίσθητα, ατένισαν τον ουρανό. Είδε τ' αστέρια και ξαφνιάστηκε λίγο. Καιρό είχε να κοιτάξει τον ουρανό έτσι, νύχτα, τ' αστέρια ειδικά.

- Ρε Φανή, κοίτα!... Αστέρια!

Σήκωσε κι η Φανή τα μάτια, κοίταξε ψηλά.

- Ε! και; Τι το περίεργο;...

- Ρε!... Αστέρια! ξανά 'πε ο Μίμης.

- Κάνεις σα να βλέπεις πρώτη φορά.

- Γιατί; Κακό είναι; απόρησε ο Μίμης και πρόσθεσε με ύφος βαρυσήμαντο: Ξέρεις ότι έχει κι από ένα όνομα το καθένα;

- Κάτι ξέρω κι εγώ, απάντησε η Φανή λίγο πικαρισμένη, λες και την προσβάλανε.

- Κάποτε, μπορούσα να ξεχωρίσω το Βέγα και τον Ντενέμπ και τον Αλτάϊρ, συνέχισε ο Μίμης και δείχνοντας σχεδόν στο zenίθ: Να!... Νά τος... Αυτό... το πιο λαμπερό, είναι ο Βέγας και... ο Ντενέμπ;... Βρε πού είναι ο Ντενέμπ;...

- Θα έδυσε φαίνεται, αποφάνθηκε η Φανή.

- Μπάσα... Αφού ήτανε κοντά στο Βέγα. Δε μπορεί... Μήπως είναι εκείνο;... Δε θυμάμαι καλά...

Η Φανή κατέβασε το κεφάλι, ενώ ο Μίμης σηκώθηκε κι άρχισε να ψάχνει με τα μάτια γύρω απ' το Βέγα, μήπως κι ανακαλύψει το Ντενέμπ.

- Φανή, ξέρεις ότι ο Βέγας είναι, απ' ό,τι θυμάμαι, καμιά τριανταριά έτη φωτός, μακριά μας;

- Ναι, έκανε αφηρημένα η Φανή, που σηκώθηκε κι αυτή και κάτι κοίταζε στο συρμάτινο φράχτη που χώριζε τον κήπο τους απ' τον κήπο του γεπονικού σπιτιού.

- Εγώ λέω, συνέχισε με ονειροπόλο ύφος ο Μίμης, να ρίξω αυτές τις μέρες, μια ματιά στο βιβλίο περί αστρονομίας, που είχαμε πάρει του Τάκη, να ξαναθυμηθώ.

Η Φανή, κάτι μουρμούρισε και σα να μην άκουσε το Μίμη, είπε:

- Λοιπόν, εδώ πρέπει να τ' ομορφύνουμε λίγο. Είδα σ' ένα από τα περιοδικά με διακοσμήσεις σπιτιών, κάτι κήπους με φράχτη γύρω, από όρθιες στοιχισμένες σανίδες, στενές, κοντά η μία στην άλλη, βαμμένες άσπρες, κάγκελο δηλαδή, πολύ ωραίο, πολύ φαντεζί... Τι λές;

- Ε! Φτιάξτο.. Α! Να κι ο Ποδικός Αστέρας, νάτος, εκεί... κοίτα... Βλέπεις;

- Βλέπω... Θα κάνω υπολογισμό, πόσες σανίδες χρειάζονται και θα πάω να τις πάρω. Θα βοηθήσεις στο κόψιμο; Εγώ δε θα μπορέσω να τις κόψω. Ενώ εσύ με το πριόνι... Δεν είναι δύσκολο, ε;

- Με το πριόνι; Πόσο πλατιές θά 'ναι;

- Ε! Τι θά 'ναι; Σα φαρδιές ρίγες, οχτώ-εννιά πόντοι πλάτος.

- Εντάξει. Πάρ' τες εσύ και θα τις κόψω.

- Θα τις βάψω μετά, μόνη μου, αλλά θα με βοηθήσεις στο κάρφωμα, ε;
 - Θα σε βοηθήσω.
 - Πολύ ωραία, έκανε ικανοποιημένη η Φανή και κάθισε. Θα πάω στην αποθήκη ξυλείας που πήραμε και τις άλλες θα βρω και κάποιον να τις μεταφέρει... Θα το κάνω!

- Κάν' το, είπε κοφτά ο Μίμης, με ύφος σα να 'θελε να την ξεφορτωθεί, ενώ με το κεφάλι πίσω, συνέχιζε να εξερευνά το στερέωμα.

Ξαφνικά, κατέβασε απότομα το κεφάλι, με ύφος σα να θυμήθηκε κάτι άσχημο και γυρνώντας στη Φανή:

- Και δε μου λες; Η ξυλεία θα θέλει λεφτά, ε;
- Ποια ξυλεία;
- Οι τάβλες που θα χρειαστούν.
- Ε! Τι θα θέλει; έκανε με αθώο ύφος η Φανή.
- Ρε Φανή... κι άλλα έξοδα;
- Έλα καημένε. Πόσο θα κάνουν;
- Για υπολόγισε πρώτα, πόσα κυβικά θα σου χρειαστούν;
- Τι κυβικά!.. Λίγες ταβλίτσες θα είναι.
- Δηλαδή, πόσες και τι ύψος;
- Ε... Να μην είναι ενάμισι μέτρο;
- Και δε μου λες... Πού θ' αρχίζει ο φράχτης αυτός;
- Δεν είναι φτάχτης. Κάγκελο είναι.
- Ωραία κάγκελο. Τι μήκος θα έχει;
- Ε!... Από κει... ως το δρόμο.
- Δηλαδή, πες δέκα μέτρα.
- Μπορεί και λίγο παραπάνω...
- Και τι πάχος; Ένα πόντο;
- Τόσο, περίπου. Ίσως λίγο περισσότερο...

- Λοιπόν, για στάσου να υπολογίσουμε, λέει ο Μίμης κι αρχίζει να λογαριάζει, μετρώντας με τα δάχτυλα, ενώ η Φανή τον παρακολουθεί, χαμογελώντας με αισιοδοξία.

- Δέκα μέτρα λοιπόν, με πυκνές τις τάβλες, δηλαδή επτά-οκτώ για κάθε μέτρο, είναι... εβδομήντα με ογδόντα τάβλες... Ρε Φανή... θα με βάλεις να κόβω ογδόντα κάγκελα; Δε θα μπορέσω Φανή μου...

- Θα τις πάω σε μάστορα τότε, είπε η Φανή και το χαμόγελο άρχισε να χάνεται απ' το πρόσωπό της.

- Δηλαδή κι άλλα έξοδα;

- Εμ, τι να κάνω. Κάποιος πρέπει να τις κόψει.

- Για να δούμε παρακάτω... Λοιπόν, ογδόντα τάβλες, επί ένα και μισό πόντο, επί ενάμισι μέτρο...

Ο Μίμης έκανε το λογαριασμό και τέλος αποφάνθηκε:

- Είναι κάπου ένα κυβικό, το ξέρεις;

- Ε! και; Τι θα στοιχίσουν; έκανε η Φανή με περιφρονητική γκριμάτσα.
- Ξέχασες πόσο κόστισε το κυβικό για το πάτωμα;
- Δεν είναι το ίδιο. Θα πάρω φτηνό ξύλο.
- Ό,τι και να πάρεις Φανή, θυμήσου πως ακόμα χρωστάμε...
- Και τι να κάνω, που θέλω να το φτιάξω;
- Άσ' το για αργότερα.
- Πότε αργότερα; Άμα μπει ο χειμώνας; Τώρα χρειάζεται, που καθόμαστε έξω...

Θα 'ναι ωραία, θα δεις!

- Δε βγαίνουμε Φανή, μην επιμένεις. Είναι μεγάλο έξοδο.
 - Τι να κάνω όμως, που το θέλω, αναστέναξε η Φανή.
 - Υπομονή, απάντησε ο Μίμης και κάθισε κι αυτός.
- Πέρασαν κάμποσα λεπτά, χωρίς να μιλάει κανένας.
- Τι ζέστη ρε παιδί μου, έκανε τέλος ο Μίμης, για να πει κάτι.
 - Φοβερή, πλειοδότησε η Φανή.
 - Τι λες... Δεν πάμε μια βόλτα, να κωνέψουμε κιάλας;
 - Πάμε...

Σηκώθηκαν και όπως ήσανε, με τις παντούφλες, αφού έκλεισαν τις πόρτες, βγήκανε στο δρόμο κι άρχισαν το νυχτερινό περίπατο.

Χωρίς μιλιά, προχώρησαν καμιά διακοσαριά μέτρα κι έστριψαν μαζί, σε μια γωνία, λες κι ήσανε συνεννοημένοι. Περπατούσαν αργά, χαζεύοντας δεξιά κι αριστερά, πότε ένα ωραίο σπίτι, πότε τους ανθρώπους που καθισμένοι σε βεράντες και κήπους, συζητούσαν ή έβλεπαν τηλεόραση.

Σε κάποιο σημείο, η Φανή στάθηκε. Ο Μίμης, προχώρησε μερικά βήματα ακόμη, σταμάτησε κι αυτός και κοίταξε πίσω. Η Φανή, κάτι έβλεπε μέσα στο μισοσκοτάδο.

- Μίμη, έλα δω, του είπε με χαμηλή φωνή.

Εκείνος πλησίασε αργά.

- Τι συμβαίνει;
- Κοίτα, του είπε σιγά, δείχνοντας με το χέρι.
- Τι να δω;
- Δε βλέπεις;

Του έδειχνε προς ένα σπίτι μισοτελειωμένο, σχεδόν γιαπί ακόμα.

- Κοίτα... Τάβλες!

Πράγματι, στο πεζοδρόμιο, εμπρός από το σπίτι, διακρίνονταν στο μισοσκοτάδο, ένας μεγάλος σωρός από τάβλες, μακριές πάνω από τρία μέτρα η κάθε μία και πλάτος... ό,τι έπρεπε, γύρω στους οχτώ πόντους.

- Και λοιπόν; έκανε απορημένος ο Μίμης και με λίγο κατσούφικο ύφος, σα να καταλάβαινε τι σκεφτόταν η γυναίκα του.

- Τι και λοιπόν; Δεν παίρνουμε μερικές;
- Φανή, μου φαίνεται πως σε πείραξε η ζέστη...

- Έλα καημένε, άμα κάνουμε δυο-τρεις στράτες, κουβαλώντας μια αγκαλιά τάβλες ο καθένας... Δεν είναι μακριά.

- Μα, είσαι με τα καλά σου; Φαντάζεσαι τι θα γίνει αν μας τσακώσουν;
- Ποιος θα μας τσακώσει; Ερημιά είναι.
- Εγώ φεύγω, έκανε ο Μίμης κι άρχισε ν' απομακρύνεται.

Η Φανή, έμεινε λίγο ακόμα εκεί. Τέλος, τον ακολούθησε ανοίγοντας το θήμα. Σε λίγο τον έφτασε.

- Είσαι φοβισιάρης, ε;
- Όχι. Είμαι λογικός, απάντησε εκείνος. Πού ακούστηκε να κουβαλάμε μέσα στη νύχτα, τάβλες κλεμμένες! Σίγουρα σου 'στριψε Φανούλα.
- Καλά, είπε η Φανή, κλείνοντας τη συζήτηση.

Δεν ξαναμίλησαν όλο το βράδυ γι' αυτό το θέμα, μέχρι που κοιμήθηκαν.

* * *

Μετά τρία-τέσσερα βράδια, την ώρα που τρώγανε πάλι στον κήπο, η Φανή ανέφερε ότι, σήμερα που πήγε στο σουπερ μάρκετ της γειτονιάς και πέρασε επίτηδες από 'κείνον το δρόμο, διαπίστωσε πως οι τάβλες βρίσκονται πάντα εκεί.

- Καλά κάνουν, της απάντησε κοφτά ο Μίμης.

- Αυτό σημαίνει, επέμεινε εκείνη, ότι κάνανε τη δουλειά τους και δεν τις χρειάζονται άλλο. Κι εξάλλου, το σπίτι ήταν έρημο, ούτε μαστόροι, ούτε τίποτε...

- Κι εμάς τι μας νοιάζει, είπε αυστηρά ο Μίμης, σα να της έλεγε, τέρμα η συζήτηση.

- Μα, θα πάνε χαμένες, είπε με λύπη εκείνη. Είναι ευκαιρία...

Ο Μίμης, σταμάτησε να τρώει, την κοίταξε για λίγο και είπε, ελαφρώς συγχισμένος:

- Άκου εδώ. Βγάλε απ' το μυαλό σου αυτό που πρότεινες... Και μη μου ξαναπείς τίποτε.

- Καλά, καλά μην κάνεις έτσι... Δεν ξαναλέω τίποτε. Μπάσα!

Από 'κείνη τη στιγμή, η Φανή δεν ξαναμίλησε για τάβλες.

Ωστόσο, το όραμα του ωραίου άσπρου κάγκελου στο πλάι του κήπου, δεν έφευγε από τη σκέψη της. Κι όταν μετά δυο μέρες, ξαναπερνώντας από 'κείνο το δρόμο, είδε πως οι τάβλες εξακολουθούσαν να βρίσκονται εκεί, μια ιδέα ρίζωσε στο μυαλό της. Είδε ακόμα, πως ούτε και τώρα υπήρχαν μαστόροι ή άλλος άνθρωπος στο σπίτι. Σα να τό 'χαν εγκαταλείψει. Και οι τάβλες, σωριασμένες εκεί, σχεδόν στη μέση του δρόμου, βρίσκονται στο έλεος του καθενός. Δεν είπε τίποτε στο Μίμη. Όμως, το πρακτικό - όπως πίστευε ότι διέθετε - μυαλό της, δούλεψε αποδοτικά.

Την επομένη, λοιπόν, το πρωί, αφού ξαναπέρασε από το σπίτι με τις τάβλες και πείστηκε πως τίποτε δεν είχε αλλάξει, πήγε στο μέρος όπου κάνουν πιάτσα οι μοτοσυκλέτες, οι πράσινες με την καρτοσαρία και την επιγραφή «Εκτελούνται μεταφοραί». Συμφώνησε μ' έναν και ξεκίνησαν. Σταμάτησαν στις τάβλες. Το γιατί, όπως πάντα, έρημο. Είπε στον οδηγό να φορτώσει τις τάβλες κι ότι αυτή, στο μεταξύ, θα πάει σε μια φίλη της, εδώ πιο πέρα. Του παράγγειλε, όταν θα τελειωνε το φόρτωμα, να ξεκινήσει και να στρίψει στη δεύτερη γωνία, δεξιά. Εκεί θα τον περίμενε αυτή, μπροστά

στο σπίτι της φίλης της, τάχα, για να του πει πού θα τις πάνε.

Έτσι κι έγινε. Αυτή έφυγε κι ο καρτσιέρης άρχισε να φορτώνει τις τάβλες. Η Φανή έστριψε στη δεύτερη γωνία, δεξιά, στάθηκε πίσω της και παρακολουθούσε τον καρτσιέρη που φόρτωνε.

Για μια στιγμή, ρίγησε στη σκέψη ότι μπορεί κάποιος να επενέβαινε, ζητώντας από τον καρτσιέρη εξηγήσεις. Αυτή βέβαια, δε θα πάθαινε τίποτε. Ο καρτσιέρης, ούτε ήξερε ποια είναι, ούτε πού μένει. Ίσως, αν τον πιάνανε, να ένιωθε ένοχη, αλλά προς το παρόν, όλα πήγαιναν καλά...

Το φόρτωμα κόντευε να τελειώσει. «Έχει γούστο να συμβεί κάτι, τώρα που τελειώσαμε», σκέφτηκε η Φανή κι ένιωσε να ιδρώνει. Αλλά, όχι! Ο καρτσιέρης φόρτωσε και τις τελευταίες τάβλες, ανέβησε στη μοτοσικλέτα και ξεκίνησε. Έκανε όπως του είχε πει η Φανή.

Όταν γύρισε το μεσημέρι απ' τη δουλειά του ο Μίμης, είδε τις τάβλες κι απόρησε. Η Φανή, του εξήγησε πως τις αγόρασε με κάτι οικονομίες που είχε για ώρα ανάγκης, πάμφθινα!

- Μα, αυτές είναι μεταχειρισμένες, ξανά απόρησε ο Μίμης. Πού τις βρήκες;

- Ε! Για βλάκα με πέρασες, να πάρω καινούργιες; απάντησε με πειστικότητα εκείνη και συμπλήρωσε: Στα ξυλάδικα πουλάνε και μεταχειρισμένες, στο ένα τρίτο της τιμής. Δεν τόξερες;

Σε λίγες μέρες, το κάγκελο είχε φτιαχτεί και στόλιζε την αυλή και τον κήπο. Το καμάρωναν. Η Φανή, μερικές φορές, είν' αλήθεια, ένιωσε το βάρος της αμαρτίας της, να της γαργαλάει το μυαλό. Αλλά, άμα το ξανασκέφτηκε, βρήκε το άλλοθι: «Εκεί που τις είχανε σωριάσει, στη μέση του δρόμου, παρατημένες τόσον καιρό, να προκαλούν τον πάσα ένα που θα χρειάζότανε τάβλες, αν δεν τις έπαιρνε αυτή, θα τις βουτούσε άλλος, έτσι κι αλλιώς»...

Με τη σκέψη αυτή, η συνείδησή της ησύχασε και δεν το ματασκέφτηκε.